

Suierul furtunii se năpustea asupra
căsuței de la malul mării, dar lui
Polly îi era cald și bine în patul ei. Când,
deodată...

ZDRANG!

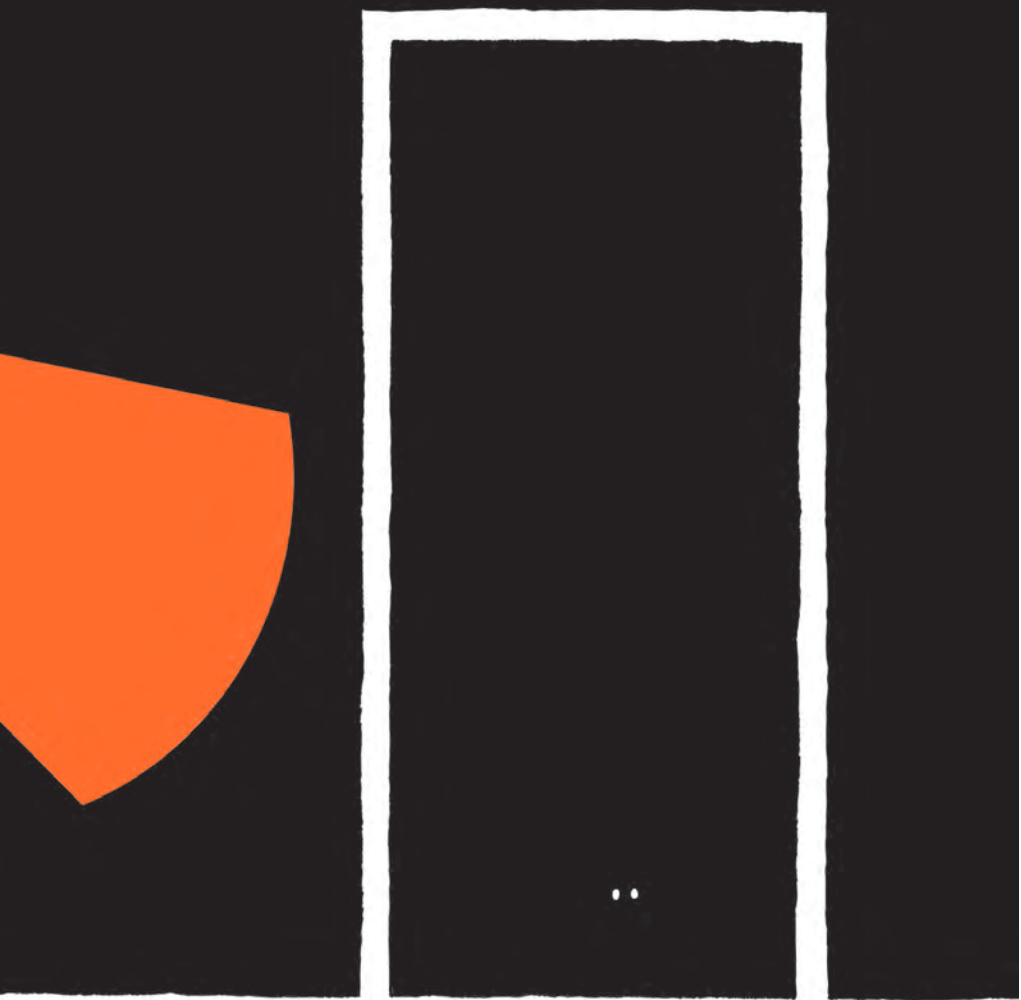

Ce-a fost asta?

Polly și-a făcut curaj și, tiptil, –

p âș-p âș

– a coborât scările învăluite în beznă,
s-a strecurat pe ușa întunecoasă
și, tot pe întuneric, a intrat în bucătărie...

unde i s-a părut că vede...

UN MONSTRU?

NU!

Nu era un monstru.

UN PĂIANJEN
EXTRATERESTRU URIAȘ?

NU!

Nu era un păianjen extraterestru
uriaș (pfuu!).

Era o pasăre. O pasăre micuță,
care se izbise –

BUF!

– de ușa de la intrare și aterizase
pe podea.

Polly și pasărea s-au privit curioși.
Era un papagal de mare. Avea ochii mari
și negri și un cioc mare și portocaliu.
– Bună, a spus Polly.
– Piu, piu, a răspuns papagalul de mare.
O aripioară îi atârna nefiresc într-o
parte.

Mămica lui Polly a adus Trusa de Prim
Ajutor și, împreună, i-au bandajat aripioara.

– Ți-e foame? a întrebat Polly, așezându-se pe vine ca să se poată uita drept în ochii mari și negri ai papagalului de mare.

– Piu! a răspuns papagalul de mare.